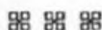
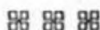

Rózsafüzér és kegytárgy-ipar.

Készít és szállít rózsafüzért, érmet, skapularét, szobrot és mindennemű kegytárgyat, valamint bármilyen vallásos képpel ellátott ékszert stb.

Nagykászton, Csikmegye.

Női kézimunkákhoz

szükséges himzőanyagok nagy választékban legolcsóbb árban kaphatók. Képes árjegyzék bérmentve. — Intézeti és iskolai szállítók

Berger és Feiszinger

Budapest, IV., Korona-u. 4. szám.

Reviczky Aladár C.M. munkái:

Mindennapi kenyereink. Gyakran áldozók imakönyve. Ára 3, 4, 5, 10 kor.

Az Oltárszentség. Ára 50 fillér.

Mindennapi lelki kenyér. Ára amateur kötésben 1-60 kor.

Jöjjetek hozzám mindnyájan. Ára 10 fillér. 100 drb 8 kor.

Az elrejtett kincs, vagyis a gyakori szentáldozás. Ára 16 fillér.

Megjelent tótul is. Ára 16 fillér.

Előadások az Oltárszentségről. Ára 80 fillér.

Baylon sz. Paszkál, az oltáregyesületek patrónusa. Ára 80 fillér.

Imák és énekek. Ára kötve 80 fillér.

Katonai imakönyv. Ára kötve 40 fillér.

A vegyesházasságról. Ára 16 fillér. Megjelent tótul is. Ára 20 fillér.

Jöjj, Uram Jézus! A gyakran áldozó gyermekek imakönyve. Köt. 1.60 K.

Isten nevét hiába ne vedd! Ára 4 fillér.

Kaphatók a Lazaristáknál Budapest, IX., Gát-u. 6.

ÖRÖKIDŐS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: —r. —f.: Advent. — *Lukácsy István*: Egy éj a Legszentebb előtt. — *Dr. Hanauer A. István*: Mit hoz a karácsony? *Dr. Horváth Jenő*: Eucharisztia és Mária-kongregációk. — *Dr. Tiefenthaler József*: Jegyzetek a lourdesi zarándoklatról. — *Gyakori szentáldozás*. Rovatvezető: *Reviczky Aladár* főmunkatárs. Szent áldozási ájtatosság. — Leijten holland püspök a gyakori áldozásról. — *Jézusom örömom*. Rovatvezető: *Dr. Szyllaba Emil*. Harmatozzatok, égi magasok! — Ki mondhatja leginkább magáénak a Jézuskát? — Jön a Mikulás! — Eucharisztikus szövetségek. — Felső bimbók. — Krónika. — Egyesületi élet. — Kimutatások.

ADVENT

AZ ADVENT Krisztus születésének, a karácsonynak, előkészítése. Mint a nap fölkelését a sötétség, úgy előzte meg Krisztus Urunknak eljövételét hosszú évtizedeknek lelki vaksága. Sötétségben bolyongtak az emberek, mert útjaikban nem világított az evangélium fénye, küzdelmeikben nem erősítette őket a kegyelem ereje és kétségbeesésüktől nem óvta a megváltás fölemelő tudata. Mint egy elnyomott, minden jogától megfosztott és szolgaságra, meg pusztulásra ítélt nép sóvárog a szabadság után, úgy vágyakoztak a lelkek a Megváltó után. Hatalmas próféták, látnokok és bölcssek keseregtek el a népek fájdalmát, melyet éreztek elhagyatottságuk, bűneik és romlottságuk láttára. Keserű vággyal könyörögték: Harmatozzatok, égi magasak, üdvözítő Istenünket!

Ezen szomorú, fájdalmas időket jelképezi az advent. A Krisztusra való várás ideje. A hosszú téli éjszakák, a ködös homályos nappalok, az éj sötétjében tartott hajnali misék mind-mind erősen emlékeztetik a keresztény embert a Krisztus előtti évezredek lelki inségére. Az advent megülésével már a kereszténység első századaiban találkozunk. A spanyol zsinat (Spanyolországban) 380-ban az Úr Jézus után már említett tesz róla. Eleinte hat hétig tartott, később azonban csak négy hétig.

Az igazi advent, az ószövetségi Úrjövetvárás ideje befejeződött az első karácsonykor 1912 évvel ezelőtt, amikor a várva-várt Megváltó a világra jött. Amint azonban az egyház minden évben üli az adventet, minden évben Úrjövetvárasra inti hiveit, akként az Úr Jézusnak eljövetele se a múlté, habár már 1912 év pergett le azóta.

Mert hiszen az Úr Jézusnak eljövetele *testben* — az első karácsony éjjelén — teljesen céltalan, teljesen hiábavaló lenne, ha az *lelkileg* meg nem ismétlődnék, szellemileg meg nem ujulna mibennünk. Azért jött el az Úr Jézus 1912 évvel azelőtt testben, hogy tanításával, kegyelmével, szellemével minden ember lelkébe jöhessen, minden ember szívébe szállhasson. Örökös Úrjövét kell, hogy legyen bennünk, mert folyton kell törekednünk arra, hogy Krisztus Urunk akarata uralkodjék rajtunk, az O törvényeinek ösvényein járjunk, az Ő kegyelme öntse el bensőnket.

De főleg a karácsony, az első Úrjövét emlékünnepe indítsa bennünket arra, hogy Krisztus közelebb férközhessék lelkünkbe, hogy ismét bensőbben tapadjon szívünk szerető szent Szívéhez. Erre hangol és készít el téged keresztény olvasó az egyház idén az advent négy hetével. Lelki megtisztulást, a bűntől és gyarlóságtól való szabadulást kíván tőled, mikor advent első vasárnapján azt imádkoztatja papjaival: *Fratres, hora est iam me de somno surgere* — testvéreim, itt az ideje, hogy álmatokból felébredjétek. Vagyis tartsatok bűnbánatot, készítsétek el az Úrnak az útját; erre figyelmeztet a lilaszin a szertartásokban, erre segít a böjt a szerdai és pénteki napokon és erre int nagy komolysággal az utolsó itéletről szóló adventi evangélium. Énekeljétek csak buzgón a roratemiéseken:

Harmatozzatok
Égi magasok!
Téged vár epedve
Az emberek lelke...
Jöjj el édes Üdvözítőnk!

Tisztítsátok meg a lelketeket böjttel és bűnbánattal, hogy tényleg bevonulhasson abba az Úr Jézus a karácsony békéjével, kegyelmének erejével és a gyakori buzgó szent áldozásokkal. —r.—f.

Egy éj a Legszenőbb előtt.

Elmélkedés.

Az éj csöndjében, midőn az egész természet hallgatag mély álmába merül, midőn minden földi zsvaj elalszik s a teremtmények békén szenderegnek az álom elbűvölő karjai közt, ó mily jó s édes az isteni Mester előtt fõnn virrasztani s vele bizalmasan eltársalogni.

A királyi Próféta gyakran zeng zsoltáiraiban az imádságról, melyet az álmot osztó éj némaságában küldött az egek Urához; a szentek kivétel nélkül az isteni Üdvözítõt követve gyakorolták ez áhítat-gyakorlatot s ajánlják,

mint az üdvösség munkálásának egyik hathatós módját; a rendalapítók csaknem mindnyájan előírják a szerzetesi szabályok közt az éjjeli zsolozsmát.

Van tehát az éjjeli imának valami különösebb oka? Hogy csak keveset említsünk: összeszedettségünk sokkal nagyobb, ha künn a láрма elalszik s nesztelen béke vesz körül; az elmélkedés sokkal könnyebb s lendületesebb, ha kívülről valami bántó zaj nem zavarja; a lélek mélyebben száll le az Isten jótéteményeinek szemléletébe s megtelik áhitattal, mint a virág a nyári éj harmatával s epedő szívvel vágyódunk a mennyei Jeruzsálem után, melynek lakói a szeretett tanítvány írása szerint éjjel-nappal szolgálnak Istennek. Azzal, hogy az éj óráiban is szakítunk magunknak időt Isten előtt imádatos hódolatunk bemutatására, élénk tiltakozást fejezünk ki a világ ellen, mely az éjt, a nyugalom óráit, bűnös gyönyörök s játékok hajhászására fordítja. Lelkünk az áhitat szárnyán visszäröppen a szent hajdankorba, a remeték s szent szerzetesek buzgóságtól s jámborságtól ragyogó korába, hol éjjel-nappal zendült a szent himnuszok melodiája s mintegy szakadatlan imádság-koszorút szőtt az emberek ajkáról Isten trónusa elé szálló áhitatból.

Sóvárgó bánat tölti el lelkemet, ha rá gondolok azokra a kiváltságos lelkekre, kik elvonulva a világtól, esetleg valamely kolostor falai közt, békében, nyugalomban, nagy csendben tölthetik el életüket, kik nemcsak a nappalt, de az éjjelt is fölhasználhatják, hogy szeretetüket a legméltóságosabb Oltáriszentség iránt kimutassák, azt imádják, áldják, magasztalják, kik távol attól a zszibongó kavargástól, mely annyi zajt lármát áraszt, mint liliumok a csendes völgy ölén, az isteni szeretet jöttévé árnyában nőnek nagyra.

O boldog lelkek, a legtisztább örömeök csörgedező patakjából oltjátok szomjaitokat, másrésről imáitok az igazságos Isten a világot gonzságai miatt büntetni akaró karját fogja föl; miként a cherubimok az O örök trónusa előtt, akként a ti áhitatok által illatos tömjén áldozatot mutattok be O szent Felségének.

Este, mikor a nap leszáll a hegyek mögé s a kialvó tűzrözsza helyébe halavány lila fátyol borul az ég boltjára, mikor megjelennek az égen a reszkető fényű csillagok, az álom körülröpdés s keblére vonja az elfáradt embereket, én imaszámolyomra térdelve rá gondolok arra a sok lélekre, kik éberén fönn virasztanak Jézus előtt s ott térdelnek az Oltáriszentség előtt, imáandó szeretetének szentséges záloga előtt. Lelkemben én is közéjük hullok s a kolostorok titokzatos szentélyében velök együtt zengem s magasztalom fenségének dicséretét. Különösen ama helyeket keresem fel, hol a kenyér fehér fátyola alatt az éj csendes óráiban magát az ő hű gyermekeinek megmutatja. Itt nem kell beszélni semmit; csak

imádni őt, rája figyelni s őt szeretni. Titokzatos hangok szállnak a szentség ház felől a szívbe s megtudjuk, mennyit szenvedett Ő értünk ama szörnyű éjszakán, mely halála napját megelőzte, minő gyötrelmem s szégyen érte Pilátus birói házában s minő keserves volt a kálvária rögös útja, midőn a kereszt alatt roskadozott...

Míg künn az éj tovább szövi sötét palástját, az én gondolataim is tovább fonódnak: Mint az éji bogár a csillogó fény felé, akként repdes a lelkem az Isten felé. Látom őt szent felségében, világokat átkaroló hatalmában, bölcsességében s szeretetében. Ám Isten nem marad meg a menny hideg elzárkózottságában; leereszkedik hozzánk. Első műve a természet: a gyönyörű, gazdag, mély világ. Második műve: a kegyelem vagyis Istennek mint Úrnak, Atyának, Mesternek velünk való érintkezése. Harmadik műve: az ő Fia, a mi drága Üdvözítőnk, az Úr Jézus; az őszövény fölött egy új világ s ebben a legimádandóbb alkotás, az Oltáriszentség, mely Jézust adja nekünk eledelül szegény lelkünk üdvére a kenyér színe alatt...

Istenem, hány lélek van, kik a szeretet e vért forraló s szívet át-tüzesítő fényét s melegét soha meg sem ismerik, kik születnek s elhalnak s Isten trónusa elé állanak ítéletre. Vajjon mivel érdemeltem ki én, szegény bűnös gyermek, hogy rám hullott áldó tekintetének szelid fénye s kiválasztott arra, hogy szemlélhetem, magamhoz fogadhatom kedves vendégül, szívembe zárhatom édes talizmánul az én jó Uramat, Üdvözítőmet?! Ó Istenem, engedd átértenem, mennyi hálaival tartozom neked s mily édes dolog a Te szemeid előtt fönn virrasztani.

Ezeknél a szegény szánandó lelkeknél, kik önhibájuk nélkül nem jutottak el Isten közelébe s nem ismerték meg az Oltáriszentséget, súlyosabb megítélés alá esnek azok, kik fönn virrasztanak, de csak azért, hogy élvezetvágyukat elégítsék ki. Nappal a szerencsét kergetik; verejtékes arcukkal csak a föld felé tekintenek, küzködnek a megélhetés hullámverésében. Az éj aztán arra való, hogy szomjas nyelvök lázát, türelmetlenül zakatoló szívük idegességét belefojtsák a titkos összejöve-telek, színházak, féktelen orgiák mámorába. Mikor a mámor elszáll s fényt áraszt a kijózanító napsugár, a szomj, a fájdalom ezekben az összetört szívekben újult erővel tör elő... Nekünk, kik Jézust ismerjük s szeretjük, nekünk is vannak égető szomjuhozásaink s epedő vágyódások zaklatják a mi lelkeinket is. De ha átkarolom lábaidat s könnyek közt hitem rájok szeretetem csókjait, isteni Mester, szívem elesenededik s megtalálja békés nyugalma, üdítő balzsamát Benned, drága nagy Szentség!

Mily édes s megnyugtató érzést szül az emberben, ha a nap tisztességes munkájának fáradalmi után egy jó barát karjai közé mene-

kedhetünk s ráhajthatjuk fejünket egy hűséges szívre. A barátságok kedves ömlengései közt az órák gyorsan tűnnek s hirtelen elrepülnek. Ki ne emlékezne háláson vissza arra, ha egy sötét éj szerencsétlenségei közt a hű barát vigasztalásait hallhatta s homlokának veritékét egy puha kéz törülte le.

Ó Jézus, lelkek hű barátja s szerető hitvese! Hová menekülhetnék biztosabb helyre, mint karjaid közé s ha Te szorongatott fejünkre teszed áldó jobbot, van-e ennél nagyobb kitüntetés s bátorságosabb oltalom? Tied lenni, egyedül a tied, aki célja és vége vagy minden tiszta vágyódásnak, minden igaz kívánságnak...

Fönn virrasztanak sokan, hogy maguknak mulandó földi kincseket s gazdagságot szerezzenek. A kereskedő s üzletember sok-sok éjet tölt el töprengésben, hideg számítások közt. A pirkadó hajnal ott találja őket dolgozó asztaluk mellett abban a komoly gondolatban, vajjon haszonnal jár-e vállalkozásuk. Vajjon a lelkiéletnek ne volnának számvetései, meghányni valói, aggodalmai? Nekünk, kik oly szegények s a bűn által oly kifosztottak vagyunk, nem kell-e onnan merítenünk, hol a kegyelem kincses forrása buzog, nem kell-e az Oltáriszentséghez ragaszkodnunk, mely minden jónak, áldásnak kútfeje?! S Te, kegyelmes szívé Jézusunk, nemde pazar bőkezűséggel árasztod ajándékaidat a lelkekre, kik az éjet is arra használják, hogy Szentséged társaságában időzzenek?!

Akik a tudomány rejtelseibe akarnak behatolni, azoknak sokszor nem elég a nappal; a pályájukon kitűnni akarók az éjjelt a nappallal egyenlővé teszik, hogy az elrejtett titok fölfedezésére jussanak. A szentek tudománya, a vallásos jámbor élet nem a kényelem s puhaság fészke; sziklás partvidék, melynek tetejére jutni erőt s virrasztást igényel. Ó ti mindnyájan, kik tudatlanságtok és sötétségtek terhe alatt nyögtök, közeljertek a kiolthatatlan világossághoz, az isteni Igéhez, ki az Atya bölcsesége, meg fog titeket minden igazságra tanítani. Ha a világ lármája kialszik, ha minden körülöttük elhallgat, akkor jöjjetek: Jézus vár reátok az oltár szentségében; itt sugja a lélek fülébe azokat az igazságokat, melyeket földi nyelvezettel nem lehet kifejezni.

Végül, míg lelkem azok után kutat, kik az éj homályában virrasztanak, föltűnnek előttem a sokat szenvedők, az életnehéz Golgotáját taposó fájdalmas szívek: a láncokkal terhelt foglyok, a kínos betegágyon hanykolódók s a haldoklók, kiknek utolsó sóhajuk repdes ajkaik körül. Az isteni irgalom csaknem mindegyikök mellé rendel egy szánakodó lelket, kik a szomorúságot s fájdalmat balsamot nyújtó részvétükkel enyhítik... Ó én elhagyott, megvetett, kigúnyolt Jézusom, Neked nincs barátaid. Te irántunk való szeretetből fogolynak adtad magad, kimondhatatlan kínokat szenvedtél, hogy az örök haláltól megszabadíts,

s ime, mindezen jótéteményeid dacára üldöz a világ s újra fölnyitja fájdalmas sebeidet. Ó én jó Mesterem, nem szenvedsz egyedül; lásd, itt vagyok melletted. Az éj óráit használok föl, hogy elhagyatottságodban fölkeresselek, imáimmal melletted virrasszak s lelkem odaadó szeretetével pótoljam más szivek hűvösségét. Mint szeretném, ha jóságos Szived felém fordulna s kegyesen venné föl buzdulásom égő áldozatát s mint óhajtanám, ha minden ember arcával Feléd fordulna s szívével fölkeresse Téged. Ha mindnyájunk lelke mélyéből a legnemesebb megindulással törne elő a zokogó sóhaj: «Uram! Uram, kihez menjünk? az örök élet igéi Nálad vannak». S Te mindnyájunk fölött áldólag terjesztve ki kezeidet mondanád: «Bízzatok, én vagyok, ne féljete!»...

Lukácsy István.

— Mit hoz a karácsony? —

RÖDÖS, HAVAS adventi reggeleken a harangok hívására sietünk a templomba, hogy a roratekon könyörögjünk, hogy a karácsony hozza nekünk azt a békét, amit a karácsonyi angyalok a világnak ígértek. Sok karácsony elmúlt már azóta és még mindig nagyon kevés a béke a világon, úgy hogy egyik-másik közölünk már kislelkűen hitetlenkedik, hoz-e nekünk a karácsony békét.

Mit várunk Jézustól, mit hoz a karácsony?

A zsidók a megváltót nagy hódítónak, hatalmas fejedelemnek képzelték, aki vissza fogja vezetni Izrael, szétszórt törzseit, újra fölzsabadítja Salamon birodalmát, Zsidóország határait ismét három tenger mossa és Jeruzsálem királyok találkozó helye lesz. Azért kérdezték minduntalan az apostolok az Úrtól: Mikor állítod vissza Izrael birodalmát?

A szocialisták tagjai évről-évre csufot üznek a karácsonyból és káromkodva mondják, hogy hazugság, hogy a karácsony békét hozott a világnak. Nincs béke, nem csak háborúk dülnek a népek között, bérharcok munkások és munkaadók között, hanem a szegénység, munkanélküliség, betegség és a nyomor százféle alakja mind azt hirdeti, hogy nincsen béke a földön. Ok a Megváltótól földi paradicsomot várnak.

Az Udvözítő soha sem ígérte, hogy meg fog szünni a szegénység, betegség. Békére intett, de megmondotta, hogy lesznek békétlenkedők. A betegségeket gyógyította, de ezt mindig a lélekért tette. Nem azért jött az Udvözítő, hogy ezeket a bajokat megszüntesse. Az Isten országa nem étel és ital (Róm. 14., 17.), azaz nem anyagi javakat hoz.

Mások csak azt nem tudják az Úr eljöveteleivel összeegyeztetni, hogy a jók ma is védetlenségnek, sok támadásnak, csalódásnak, bukásnak vannak

kitéve. Szívfacsaró tragédiákat látunk az életben, amelyekben az ártatlan szenved.

Azt sem ígérte az Üdvözítő, hogy az ártatlanokat megóvja a szenvedéstől, ellenkezőleg nem egyszer mondta övéinek, hogy a világban szorongattatásuk léssen és boldogok lesztek, ha az emberek átkoznak és üldöznek titeket. (Máté 5., 11.)

Mit hozott nekünk Jézus?

Első sorban a természet fölötti életet. Ezt elhozta mindenkinek, ebben mindenki részesülhet.

A természetfölötti élet a hitből indul. Jézus új gondolkozást hozott a kinyilatkoztatás, a hit által, nem gazdasági, tudományos kérdésekben, hanem új gondolatokat: Istenről, emberről, életről, vallásról, erkölcsről.

A hittel új erkölcsant is hozott. Nem törölte el a tízparancsolatot, hanem betetőzte a hegyi beszéddel, parancsai élére a szeretetet állította, megkoronázta a Miatyánkkal és tanításának szépségét saját életében mutatta be.

Új gondolatok és új tanítás magában nem elég. A pogány Senecának is voltak szép gondolatai az erkölcsről, de mit értek azok, ha nem tudott erőt lehelni kortársainak elernyed akaratába. Jézus új életet hozott, nem csak új életirányt és élveket, hanem új életerőket is. Eltömte az akaratot ernyesztő, idegeket öld, vért fertőző vad vizek útját. Megnyitotta az isteni malaszt forrásait, megalapította a szentségeket, megtanított imádkozni és az Isten közelében élni, belénk ojtotta az isteni természetet. Isten fia, örököse vagyok, Krisztus testével és vérével táplálkozom, ez fölemelő, bátorító öntudat, ez erő és élet.

Mit hozott a karácsony? Új életet, új erkölcsi élveket, öntudatot, erőket, új erkölcsöket. Nem állította egyszerre fejtetőre a világot. Nem tiltotta meg, hogy a katona fegyvert vegyen a kezébe, nem tiltotta el a kereskedést, nem mondta, hogy ne dolgozzatok a gépek mellett, nem mondta, hogy senki se vállaljon szolgálatot. Nem volt forradalmár, hanem észrevétlenül megváltoztatta az erkölcsi fölfogást, kicserélte a gondolkodást. Más érzelmekkel töltötte meg a sziveket és más lett az egész világ.

Az ő munkája még nincsen készen. Még keresztény és pogány fölfogások keresztezik egymást, keresztények között is pogány szenvedélyeket látunk lángra lobbani, minduntalan Vatha-lázadások söprik el azt a kis keresztény kulturát, amit évek nehéz munkájával ültettünk szivünkbe.

Az új élet még nincsen készen. Azért folyik az oltáron mindennap az áldozat vére, hogy befejezze munkáját. Azért száll szivünkbe az oltáriszentség, hogy rákényszerítsen minket erre az új életre, hogy ne rejtőzhessék bennünk semmi pogány gondolat vagy érzés, járjon át mindent Krisztus kegyelme.

Meghozta-e a karácsony a békét? Aki keresi a békét, megtalálja azt. A keresztény tisztában van az Istennel és érti az élet értelmét, tudja, hogy a szenvedés nem tönkrement, hanem tisztulást jelent és a béke az Isten barátságának birásában van. A karácsony mindnyájunknak mélyebb hitet, erősebb keresztény öntudatot, tisztább erkölcsöket, több szeretetet hoz. És mennél inkább átjárja a társadalmat a keresztény gondolkodás, mennél inkább uralomra jut a keresztény erkölcstan, mennél több lesz a szeretet, annál kevesebb lesz az ellentét népek és társadalmi osztályok között, annál könnyebben viseljük a magunk baját és segítünk másokon, annál több békéjük lesz a földön a jóakarató embereknek.

Dr. Hanauer A. István.

Eucharisztia és Mária-kongregációk.

Szeged, 1912. okt. 2.

A MODERN pedagógia mindjobban sürgeti az *egyéni* nevelést. Minden lélek egy külön világ, más-más talaj. Ezt kell ismerni, erre kell építeni, ezt kell megmunkálni. Csak egyéni neveléssel lesz munkánk intenzív és eredményes.

Lelkek megmunkálása, az örök életre való nevelés lelkipásztorkodás. S azért e legfontosabb dologban nem kell-e eredményességre, intenzivitásra törekednünk? S azért az ideális cél itt is az egyéni nevelés. Tömegneveléssel még kis plébánián sem érhetünk el oly eredményt, mely fáradságunknak megfelelne. Ezért az egyház a hitoktatásban már elkülöníteti a gyermekeket a többi hivatástól. De ezzel csak a legszükségesebbeket írta elő. Az iskolából kikerült ifjú és a sírba szálló öreg közt mily óriási különbség van! De mindenkivel, a szent gyónáson kívül is, egyéni foglalkozni különösen nagyobb plébániákon lehetetlen. De ha ez kivihetetlen is, nem ajánlatos, nem célszerű-e az, egy szellemi ivású lelkeket tömöríteni s így nekik legalább *«átlagos egyéni»* nevelést adni?

Ez okolja meg az egyesületek fontosságát a lelkipásztorkodásban. S azért a modern életnek és a modern pedagógiának semmibevevése ez a mondat: A plébánia az én egyesülete, az én kongregációm!

De viszont hibás egyedül csak az egyesületek alapításában keresni üdvösséget. Ott is dolgozni, ott is lelkipásztorkodni kell. Csak abban az egyesületben érdemes dolgozni, amelyet a katolikus élet jár át. Csak ezek szolgálnak a lelkipásztorkodás könnyítésére és mélyítésére. A szociális, gazdasági célú egyesületeknek is át kell itatva lenniök a természetfölötti elemmel. Ha a testi, anyagi munka bele nem kapcsolódik a természetfölötti élet áramába, tevékeny és eredményes élet ott nem lehet.

Minden egyesületben az eucharisztia kultuszának kell lennie a fókusznak, a tengelynek. Ez menti meg az elsekélyesedéstől, a külsőségektől. Izzó parázs kell és nem szalmaláng. Mélységes keresztény élet és nem csak tüntető katolicizmus. Munkás napszámosok és nem diszrendezők. Keresztény férfijellem és nem udvari bohóc.

De ehhez szeretet, ehhez Krisztusból való élet kell. Az első századok hitvallóit nem a cirkuszi porond, hanem az eucharisztia termette. Mert különben várhatjuk-e, hogy a csak tüntető, színjátszó és ünneplő egyesületek a lelkek válásának, színvallásának napján vértanúkká lesznek?...

Az eucharisztia teremt áldozatos és munkás lelkeket. Az eucharisztia neveli az önuralmat és alázatosságot. Az eucharisztia szüli a szent Jánosokat és szent Pálokat, a Rákóczi Ferencet és Zichy Nándorokat! Az eucharisztia újjászüli az egyesületeket is és az újjászületett egyesület mint hatalmas és lelkes gárda áll a lelkipásztor mellett az egész plébánia újjáteremtésében.

S a hitoktatást végzett ifjúságnak további vallásos nevelésében, a lelkeknek az eucharisztikus életbe való bevezetésében minden katolikus egyesület kiveheti a részét. De melyik egyesület a legjobb iskola? A történelem azt tanusította, hogy eddig a Mária-kongregációk. És és szív pedig azt állítja, hogy szoros, mondhatnám logikai és pszichológiai kapcsolat van az *eucharisztia és Mária-kongregációk* között.

I. Az eucharisztia és a Szűzanya.

Elválaszthatatlan az eucharisztia a Mária-kongregációktól, mert elválaszthatatlan az eucharisztia a Szűzanyától, kezdve az Annuntiatiótól a szentkeresztre való fölmagasztalásig.

1. Ott imádkozik a Szűz a názárethi házban. A magábaszállás, az elmerülés, az áhitat csendjében várja a Messiást. «Ave Maria», köszönti az angyal, «ecce ancilla Domini», feleli egy királynői lélek. S akkor szívébe száll a Szentlélek ereje: a világ Megváltójának édesanyja lett. Az első, a legtökéletesebb egyesülés, a legelső kommunio! Az Isten fia szállt szűz méhébe és ő tisztaságos véréből adott testet neki. A Szűz, ki alázatosságában és engedelmségében a mennynek régióiban járt, s az Isten, ki szeretetének és irgalmának teljéből a földre alázódott, megvalósította a megtestesülés titkát. Jézus, istenségével és emberségével együtt, ott élt a földön, a Szűzanya szívében. Ó szépséges hajnal, próféták tollára, kerubok lángszívére és a fölséges Istenhez méltó!...

S azért ott térdel az oltár előtt Máriának gyermeke is. A Szűzanyától tanul vágyódást a Megváltó után, magábamerülést az imádságban és alázatosságot a lelki életben. S ó akkor ez nem húzná-e, nem vonná-e

oda az oltár csendjéhez, a tabernakulum miszteriuma elé valami szent vágyódással!... «Ave Maria», rebegi angyali szívvel az ajka, s aztán szívébe zárja ő is az Istenembert, ugyanazt a testet és vért, ugyanazt az Istent, amelyet a Szűzanya hordozott. «Ecce ancilla Domini», mondja egy királyi lélek. Nem Názárethben él-e a szentáldozásnál?

Ime a megtestesülés és az eucharisztia!

2. S a Szűzanya nem őrzi meg magának a kincset. Szívének túlárado örömében Judea hegyei közé megy. Mily nagy szent Erzsébet öröme. «Ave», köszönti az Úrnak anyját, «benedicta tu inter mulieres et benedictus fructus ventris tui». (Lk. 1, 42.). Az első összefonódása a Szűzanya és az isteni gyermek köszöntésének. Mily nagy lehetett a vigaság, hogy még a magzatról is azt írja az Irásnak tisztaságos szava: «exultavit infans in utero eius» (Lk 1, 41.). A túlárado boldogságnak kézzelfoghatóbb és fonségesebb rajzát adhatja-e valaki?

S nem ez járja-e át a szentáldozás édességétől és borától megittasult szívet? Szeretetében átszáll a hegyeken, legyőzi az akadályokat és viszi az örömhírt és szerzi a lelkeket az Oltáriszentség számára.

A visitationak csodás eredménye ez!...

3. «Et verbum caro factum est et habitavit in nobis» (In 1, 14.). A tabernakulumban, a ciboriumban, a monstrancában őrizzük. Orizzük, imádjuk mint azon a csodás éjjelen az édes Szűzanya. Gloria harsant föl az angyali ajkakon, s az ő szívében vajj' mi élhetett? Az angyaloknál gyengédebb, szüziesebb, tüzetesebb királynői szív hogy dalolhatta a Glóriának himnuszát, hogy őrizhette az égnek és földnek királyát, hogy imádhatta Urát és Istenét!... És jöttek a pásztorok és karjaiban találták. És jöttek a királyok és keblén pihenne látták. A csodálatos csillagnak fénye az ő szüzi arcát is aranyba foglalta... «Ave maris stella, Dei mater alma, Atque semper Virgo, Felix coeli porta!»

S a kongreganista a Szűzanyához megy, hogy néki lovagi hódolatát bemutassa és a kisded Jézust találja karjaiban. S ha odamegy adorálni a tabernakulum jászola elé, nem találja-e ott a Szűzanyát? És ha lelkét kitárja, ha esdekelve és bánkódva könyörög az édes anyához, nem «per filium tuum Jesum Christum» teszi-e?

A karácsonyi miszterium aranyos éjjelétől ki tudná elválasztani az Anyát és Fiút?...

4. És ha lelkünk odaszáll az utolsó vacsora termébe és hallja a teremő szókat: «Ez az én testem, ez az én vérem», vajjon nem lebeg-e még ott is láthatatlan fényben a Szűzanya? Mert nem Krisztus teste és vére-e az! S ez a test és vér nem a Szűzanyának testéből s véréből alkottatott-e? «Nobis datus, nobis natus ex intacta Virgine», zengi az Oltáriszentség költője s érzi, vallja az oltár előtt a kongreganista.

5. És ha a kereszt tövébe állunk s a szentmisében a véres áldozatot vérontás nélkül följajánljuk, elszakíthatjuk-e onnan azt, kinek a lába és szive ott gyökeret vert? Vajjon nem vérontás nélkül áldozta-e föl a szívét ugyanakkor az Anya, midőn Fiának vére hullt, hullt a világ életeért?

Nem érzi-e minden keresztény, hogy a Kálváriának titkát együtt ünnepeljük a Szűzanyával? Képzeltető-e jó kongreganista, ki ne úgy hallgatná különösen az ünnepnapokon azt a misét, mint a Szűzanya, részt kérve az áldozatból, hogy így maga is élő áldozattá váljék? «Stabat mater dolorosa, iuxta crucem lacrimosa, dum pendebat Filius.»

6. De minek is bizonyítok Önöknek? Nem bizonyítani, csak érzéseket akarok fakasztani. Azt a forrást, mely szívük mélyén bővizűen lappang, szeretném fölbuggyasztani. Hisz a szívükben, lelkükben eddig is úgy élt a Szűzanya az édes Jézussal karján. S azért mikor fölgyűlt sziveikben a Szűzanyának szeretete, nem lángolóbb lélekkel szerették-e az eucharisziát? S mikor az oltár áldozatától megijtasultak, nem tudták-e gyengédebb lélekkel dicsőíteni és áldani a Szűzanyát?...

O anyám, édes Szűzanyám, ott talállak a bölcömben, midőn édes szülém Jézus neve mellett a te nevedre tanított legelőször; ott talállak első szent áldozásomkor, te kísértél oda s te hoztad Őt szívembe; ott talállak, midőn megismertem a különbséget a jó és rossz között s a lelkem vérzett az első halálos bűnnek fájdalmas sebében, te hoztad számomra az égi orvost; első szent misémkor a te oltalmad alatt siettem az Úr oltárához!...

Ó Jézusom, irgalmas Megváltóm, midőn meghidegült irántad a szívem, midőn a világ bódító zaja az élvezetek mámorába vitt, oly hidegen mondtam, élettelen szokásból csak: Ave Maria, gratia plena; midőn, ó szégyen, méltatlan, bűnös szívvel mentem a kálváriára és a tisztátalan vértől rút kezeimben tartottam a Legszentebbet és meggyalázott, meggyalázott istállósírvé zártalak téged Uramat, volt-e gyengédség, volt-e melegség és tűz a szívemben a Szűzanya iránt?...

Az életem bizonyítja, hogy egybetartozik az eucharisztia és a Szűzanya. S azért szétválaszthatatlanul kell egybeforrva lennie a kongregációkban a Mária-kultusznak az eucharisztia kultuszával.

II. E viszonyból folyó kötelességek.

S ez a kapcsolat kitűnik a kongregációk kultuszával, szabályaiból is, mely elénk tárja a kongregáció célját, amely a Szűzanya iránt való tiszteletben erősödve, haladni a) az öntökéletesedés és b) az apostolkodás útján. S ez a kettős cél 1. kiszabja a prezések föladatát az eucha-

risztia kultuszában és 2. a kongregációk munkáját a szentséges atya szentáldozási rendeleteinek végrehajtásában.

1. A Mária-kongregáció első célja az öntökéletesedés. Nem érdemli meg a nevét az a gyülekezet, amely nem a tökéletesedés útjára, a lélek szépitésére, a krisztusi ideál megvalósítására vezet. «Legyetek tökéletesek, mint a ti mennyei Atyátok tökéletes», így szól minden keresztényhez az Úrnak szava. Hogyne szólna akkor még nagyobb súllyal a kiválasztottak seregéhez? Azért a szabályok szerint is nem szabad megelégedniök a közönséges jóssággal, hanem az erények útjára lépve, a Szűzanyát kell követniök. Es Szűz Mária iskolája az erények csarnoka, Szűz Mária gyülekezete a szentségre törekvők diadalmas tábora. Lehet-e közönséges keresztény élet eucharisztia nélkül? S lehet-e akkor tökéletes élet az élő vizek forrása nélkül? Azért írják elő a kongregációk szabályai a legalább hónaponkénti szentgyónást és szentáldozást és a lehetőleg naponkénti mischallgatást. Ezért akar a pápa is a gyakori áldozásra buzdítani azzal, hogy minden alkalommal teljes búcsut engedélyez a heti gyűlésen résztvevőknek.

S ezt akkor írták elő, midőn a szentáldozáshoz való gyakoribb áldozás meg volt nehezítve a nagyobb tökéletesség követelésével. Vajjon akkor most X. Pius pápa rendeleteinek kiadása után nem írhatja-e elő a prezes a legalább kéthetenkénti és nem ajánlhatja-e a naponkénti áldozást?

Tökéletesség nem lehet eucharisztia nélkül. S azért ez a szive a kongregációnak. Innen lüktet az egészséges vér a tagokba. Innen pirosodnak az arcok. Innen gyúlnak ki a szivek. Innen az élet. «Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, annak élete vagyon» (In 6, 55.). «Azért jöttem, hogy életük legyen, bőségesebb életük» (In 10, 10).

Mily öröm az, midőn tiszta sziveket látunk az oltár előtt! Vannak, Uraim, bármily szomorú az élet, vannak még a felsőbb osztályú gimnázisták közt is tiszta lelkek. A szívem fáj a gondolatra, hogy ezeknek hófehér galamblelke talán sötétszárnyú éjjéli bagoly lesz. De nem félek. És hiszek a trienti szent zsinatnak, hogy az eucharisztia ellenméreg, mely megszabadít a naponkénti hibáktól és megőriz a halálos bűnöktől (Sess. 13, c. 2.). A szívem remeg, hogy az életük elsorvad a romlott világ bacillusainak emésztő férgeitől. Ó csak megerősíthetném a természetfölötti életet bennük, hogy megálljanak a kísértések között sértetlenül s diadalmasan és legyőzzék a természetfölötti élet szervezetét megtámadó fertőzést! És segítségünkre siet X. Pius pápa a mindennapi eucharisztikus kenyérrel (Decr. *Sacra Tridentina Synodus*. 1905. dec. 20.). «Ez az élő kenyér, mely az égből szállt alá; nem mint a ti atyáitok, kik ettek a mannából és meghaltak. Aki eszi e kenyeret, örökké él» (In 6, 59.).

De az eucharisztia tiszteletének és vételének nem szabad külsőségeknek

ennie. Erre nevelni kell a szentáldozás buzgó prédikálásával, ciklikus beszédek tartásával az eucharisziáról. Hiszen oly bőségben állanak erre források rendelkezésre különösen a német nyelvben jártasak számára.* És nem követünk el a kongregációban gyengédtelenséget a Szűzanya iránt, ha az Úr Jézusról prédikálunk, ha megismertetjük azt a misztikus oázist, ahol az élő vizek forrásznak, ha így szomjúságot ébresztünk az ifjúság szívében a szentáldozás után. Hiszen a Szűzanya is annál jobban szeret, minél jobban közeledünk a tökéletesség példaképéhez, Krisztushoz. Mert mindennél jobban szereti fiát. S azért minél tökéletesebben látja meg bennünk isteni gyermekének alakját, annál jobban vonzódik hozzánk. Eucharisztikus lelkek a kiválasztottai.

Tehát a prézes főadata az eucharisztikus nevelés és az Úr asztalához való gyakori vezetés. Egy kis nehézsége lesz, kevés áldozatot is kell hoznia. De vajjon az eucharisztia csak kis szeretetet tud-e gyullasztani és kis áldozatot hozatni a prézessel?

2. De az eucharisztia nemcsak a kiválasztottak eledele. Odavár az Úr mindenkit. Odavárja a többi diáktársakat, a többi híveket is. Kell-e ennél fönségesebb apostolkodás, mint odacsalogatni, odavinni másokat az isteni vendégséghez? Nem dicsőség-e odaszegődni X. Pius pápa mellé és a lelkipásztoroknak segítségére sietni rendeleteinek végrehajtásában?

S erre szolgáljon a kongregációban az eucharisztikus szakosztály megalakítása. Mennyi épületeset olvasunk ezek működéséről a kongregációs értesítőkből és folyóiratokban! (Die Fahne Mariens, 1912. szept. szám 220 és köv. lapjai.)

Először a háromhetenkint áldozók csoportját szervezzük és helyes vezetés, állandó buzgóság mellett aztán magától halad az a kéthetenki, egyhetenki és többszöri, végül mindennapi szentáldozás vételének behozatalára.

Ha már óvatosnak kell lennünk a kongregáció tagjainak kiválasztásában, akkor mennyire kell ügyelnünk, hogy ezen propaganda tagjai igazán a legbuzgóbbak közül toborzódjanak, kik a jó példa erejével is már vonzzanak és kiknek tekintéiye a közömbösek élcelődését és kritizálását elhallgattatja.

Mennyi öröm, mennyi lelki kincsnek forrása ezen szakosztály helyes és buzgó működése magára a kongregációra is! De ez a kincs nem marad meg a kongregáció kincstárában. Közvagyonná lesz, mert a nem kongreganistákra is kiterjed. Megakadályoznak szentségtörő gyónásokat a társak között. Odavisznek olyanokat is, kik éveken át nem gyóntak.

* Tanítani kell a helyes szándéokra (*Sacra Syn.* 2. §.) és a helyes előkészületekre. (4. §.) Tanácsos minden gyűlésen kihirdetni a kongregáció búcsuit, amelyek a következő gyűlésig nyerhetők.

Gondoskodnak arról, hogy a nagybetegek szentségek nélkül ne haljanak meg. Diszítik az Oltáriszentséget őrző oltárt. Díszörsége az eucharisztikus körmeneteknek. Apostolkodnak különösen a férfiak megnyerésében. Nélkülök a lelkipásztor csak bajosan, a városokban pedig egyáltalán nem tud boldogulni. Az eucharisztikus férfiapostolság kezdetének szép munkája az egyházmegyében a temesvári urak kongregációja rendezte máriaradnai férfizarándoklat, mely a Szűzanya kegyelemtrónusa előtt oly sok kemény férfiszívet nyitott meg a szentségi Úr Jézus számára. S bizony hiszem, ennek a férfiapostolságnak lesz még folytatása otthon is. Azért többször rendezzenek közös ünnepélyes szentáldozásokat. De ne titokban, hanem nyíltan, hadd lépjenek a példa láttára az eucharisztia főséges napjának világossága elé a Nikodemus lelkek is! Hadd buzduljanak föl a jóindulatú, de félnék szívek is.

* * *

Igen, a kongregációi élet is mutatja, hogy mily elválaszthatatlan az eucharisztia a Mária-kultustól.

Per Mariam ad Jesum! Odamegyünk, odaborulunk a Szűzanya lábai elé. Áhítjuk kincseit, versenyzünk szereteteért. Térden állva sóhajtuk: «Trahe nos ad te, Virgo!»... S aztán pihenünk szűzi keblén. Es szűzi keble fölött találjuk szent Fiát. Hasonlók akarunk lenni pátrónánkhoz és ő isteni fiának vérével táplál. Csodáljuk őt. S amint érenyeinek koszorúját nézzük, szinte eltűnik előttünk, hogy isteni gyermekének Szívét lássuk kitarva: Venite ad me omnes!...

Mi először csak a Szűzanya tiszteletében akartunk gyarapodni s odajutottunk Jézushoz. Mi az ő anyai pártfogása alá menekültünk s ott élünk Názárethben is, Bethlehemben is, a Kálvária-hegyen is az eucharisztia isteni világában.

Dr. Horváth Jenő.

Jegyzetek a lourdesi zarándoklatról.

X. Pius pápa.

LOURDESI NEMZETI zarándoklatnak Lourdeson kívül Róma volt a fő állomása. A fáradtság és kimerültség, mely a hosszú és bizony terhes út alatt a zarándokokon erőt vett, nyomtalanul eltűnt, midőn már csak percek választottak el Rómától. Akinek van történelem, mult, kegyelet és nagyság iránt érzéke, aki a római pápában Krisztus földi helytartóját látja, az csak megindult szívvel és ünnepien fenkölt lélekkel várhatja Róma megpillantását. Látni az örök városi, az urbs aeterna-t! Látni évezredek történelmének bölcsőjét; látni a két nagy világnézet, a pogány

és keresztény világnézet központját! Látni szent Péter utódját, a pápát! Lelki szemem előtt sűrű egymásutánban vonultak el Karakalla fürdői, a Kapitólium, a romban heverő forumok mindmeggannyi temetői a pogány Rómának; majd a mamertini börtönök, ahonnét Péter és Pál apostol fejedelmek indultak útnak a vértanuság pálmájáért, a Kolosszeum és katakombák, hiszen az itt elhunyt vértanuk — a semen christianorum — légióinak véréből kelt diadalmas életre mint mesebeli phönix az üldözött kereszténység. S ezen diadalmas élet megnyilatkozásai gyanánt meredtek égbe előttem a világ legnagyobb, de művészetben és vallásos jelentőségében egyúttal leggazdagabb temploma: a szent Péter bazilika, a tünevényes szépségű szent Pál templom, azután a mesés mozaikdíszen pompázó Maria Maggiore, a laterani bazilika, mint minden templom anyja, a szent lépcső kápolna és a hitbuzgóságnak, szentségnek és művészetnek ezer más csodás emléke. Lehetetlen mindent egyszerre elgondolni, egyszerre elsorolni! A keresztény multnak sok fenséges és lelket meg-rázó csodája súlyosan nehezedik hétköznapisághoz szokott lelkünkre, képtelen egyszerre átérezni, befogadni. Ahhoz egész emberöltő szükséges. Aki egy-két napig van Rómában, az nem tanulmányozhat műemlékeket, nem látogathat múzeumokat, mert mindezek, mint afféle lenge álomképek tűnnek el lelkének öntudatából és csak egy gondolat egy vágy tartja izgalomban kedélyét és fogva lelkét: látni a vatikáni paloták agg foglyát, a pápát. Nem okos dolog emberekért rajongani és emberkultuszt gyakorolni, de a szentatyában nem közönséges embert látunk. Égett a lelkem a vágytól annak áldásában részesülni, ki a kereszténység feje, a leg-főbb főpásztor, Krisztus földi helytartója, azt saját szememmel megpillantani, ki az Eucharisziának annyi dicsőséget és hódolatot szerzett, ki annyi keresztényt s főleg oly sok ártatlan gyermeket vezetett a szentáldozáshoz.

És megadatott a kegyelem őt látni és áldásában részesülni. Augusztus 9-ike volt. A tiszta égboltról forrón tűzött a nap, fényárba öltöztetve az örök várost. A Mária-Reparatrix anyaház örökimádás templomában mutattam be szentmisémet. Persze X. Piusért. Ma minden gondolatom, minden érzelmem az övé volt. Az oltár trónusán a szentségi Úr Jézus napalakú monstrenciának sugárkévői között foglalt helyet és csak fokozta lelkemnek a szentatyáért izzó hevét. Nyolc órakor reggel már a pápa palotájának folyosóin voltunk. A papság teljes papi díszen, a világi urak javarészt szalonruhában, a nők pedig fekete fátyollal a fejükön leg-díszesebb öltönyeikben jelentek meg. Az ünnepi komolyság, izgatott és feszült várakozás némává tette az ajkakat. A szentatya a harmadik emeletről jő le a második emeletre, hogy a sixtina kápolnába jusson. Azért a zarándokok a második és harmadik emeleti folyosón állottak sorfalat. Közben folyton gyülekeztek a titkos és szolgálattéző kamarások, a püspökök,

érsekek, a követek és bibornokok. Élénk mozgolódást idézett elő egy-egy nevesebb bibornoknak, mint Merry del Val, Vanutelli vagy Rampolla megjelenése. Páratlanul szép látványt nyújtottak, amint biborvörös moire

X. Pius pápa.

selyem hosszú uszályú öltönyükkel végiglebbentek soraink közt. Náluk nem bántó a fény, a pompa, mert hiszen ők a világegyház hercegei. A rendre részben a cifra ruhájú híres svájci testőrség néhány tagja, de főleg a nemesi gárda gyönyörű termetű alakjai ügyeltek.

Természetesen a nagy készülődés, a szemképráztató pompa, a pápának végigvonulása kétemeletlen nem a zarándokok miatt történik. Azokat a pápa rendszerint a trónteremben szokta fogadni. A mai nap rendkívülisége egyenesen a szentatya személyhez fűződik. Augusztus hava X. Piusnak pápai hónapja. E hó 4-én délelőtt történt, keddi napon az 1903-ik évben, hogy 62 bibornok közül, miután már hatszor kellő eredmény nélkül szavaztak, ötvenkettő szavazatát Sarto József velencei patriarkapüspökre adta s így a bibornoki testület őt választotta az egyház 263-ik pápájává. Az új pápa a X. Pius nevet vette föl és augusztus 9-én tette fejére a hármass pápai koronát: a tiarát. A koronázás évfordulóját ünnepelte tehát a vatikán. Ezúttal a kilencedik évfordulót. A szentatya gondolatvilága bizonyára hosszú multján csüngött, hogy bámulja az isteni gondviselés csodálatos útjait, amelyeken őt, mind kiválasztottját végigvezette.

Megjárta az egész egyházi ranglétrát, melynek minden fokát a minden protekció nélküli szegény falusi hajdúnak gyermeke saját munkájával, buzgóságával és egyéb lelkipásztori erényeivel érdemelte ki. Életének főszakai: a riesei nélkülözéssel teli deákévek, tombolói káplánkodása majdnem egy évtizeden keresztül, a salzanoi plébános önföláldozó apostoli tevékenysége, továbbá trevisoi kanonok és egyházmegyei irodaigazgató, majd utóbb mantuai püspök képében két egyházmegye elhanyagolt hitéletének reformatora — s végül velencei patriárka. Alázatos lelke mindig igyekezett magától a kitüntetést elhárítani és csupán engedelmességből fogadta el. S talán azért is volt olyan boldog velencei patriárka korában, mert — mint ő gondolta — most már nem kell újabb kitüntetéstől és emelkedéstől félnie. Hiszen a bibornoki kalapot már mint mantuai püspök nyerte el.

De a sors könyvében másképen volt megírva. 1903. év július 20-án hunyta le örökre szemét — több heti haláltusa után — az egyház egyik legnagyobb pápája XIII. Leó. Utóda a velencei patriárkia lett X. Pius néven. Remegő szívvel tiltakozott az elviselhetetlennek látszó méltóság ellen s Agliardi bíboros rábeszélésére szomorúan felelte: Ez lesz az én halálom. De mivel Isten ujját látta a választásban, elfogadta. És az Úr Jézus megmutatta, hogy megválasztása nem lett az ő halála, mert immár kilenc éve viseli agg vállain Krisztus legnagyobb keresztjét, a pápaságot.

Tíz óra felé járt már az idő, midőn villámgyorsan futott végig a hír: jön a szentatya. A hívek serege önkénytelenül térdre hullott s hallani lehetett a magyar énekkar «Ecce sacerdos Magnus» lágy hangjai közepette a különféle gárdisták kemény lépteit. Egymásután jöttek katonai léptekben a svájci gárda, a palatinus őrség, a nemesi testőrség és sedia gestatoria, a pápai hordozható szék hordozói. Természetesen mindegyikből csak egynéhányan. Végül pedig a bíborosok, püspökök és szol-

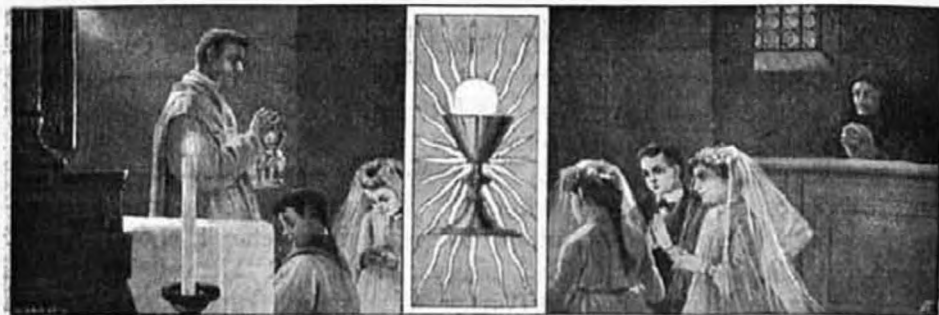
gálattevő kamarások sorai között föltűnt a 77 éves X. Pius pápa alakja. Galambfehér ruhájáról és képekből ismeretes arcáról ismertünk rá. Soraink közt úgy lebbent végig, mint egy tűnemény, amelyet azonban sohasem lehet elfelejteni. Alacsonyabb volt, mint azok, kik körülvették. De látszott rajta, hogy a kor és gond nyomta egy kissé össze.

Arcán a világegyház fájdalmai és üldözései és talán saját betegeskedése mély ráncokat szántottak. Nekem úgy tetszett, hogy könny ragyogott szeméből, midőn hű magyarjai kigyúlt arcával találkozott. Reszkető keze állandóan áldást osztott. A sixtina kápolnában a díszes trónra ült s onnét hallgatta az ünnepi misét, melyet Merry del Val pápai államtitkár celebrált. A világhírű Perosi énekkara énekelt. — Talán csak angyalikar lehet szebb nála. A mise végén újra láthattuk a szentatyát és részesülhettünk áldásában. Most már nem ment gyalog, hanem a biborvörös hordozható széken vitték. Utánna a méltóságok beláthatatlan sora jött ki a templomból. Mindenkinek föltűnt a magyar nagykövet díszmagyarja és örömmel láttuk a sűrű sorokban dr. Kohl Medárd püspök kedves alakját. Lassan azután a tömegek is kezdtek oszladozni. Mindenkin mély megindultság uralkodott. Önkénytelen eszembe jutottak a kósza hírek azon csodákról, melyek állítólag a pápa személyével kapcsolatban történtek. Most, hogy láttam szent arcát, tudok hinni bennük. Midőn elgondolgozva haladtam a lépcsőn lefelé, szent Fulgentius egy mondása tartotta fogva lelkemet: «Oh — mondotta a szent, midőn Rómát látta — ha a földi Róma ilyen gyönyörű, milyen lehet a mennyei Jeruzsálem». Az én ujjongó lelkem is azt érezte: ha az Úr Jézus földi helytartójának látása annyi boldogságot okoz, minő véghetetlen örömet és boldogságot szerezhet magának az Úr Jézusnak a látása a mennyországban.

Dr. Tiefenthaler József.

Szentáldozási statisztika. A linzi egyházmegyében a gyakori szentáldozásról szóló dekretum előtti 4 év alatt 13 millió szentáldozás lett kiosztva. *Bécsben* az elmúlt év folyamán a jezsuiták templomában száz-ezer, a lazaristák templomában száznegyvenezer, a redemptoristák templomában kilencvenkilencezeröttszáz szentáldozást osztottak ki.

K. olvasóink figyelmébe! *Bécsben* az ottlakó, vagy odaránduló magyar honfitársaink heti vagy havi gyónásukat kényelmesen elvégezhetik *magyar nyelven* a Kapucinusok zárdájában és az «*Augustiner Kirche*»-ben (I. ker., Augustiner-Strasse 7.), ahol állandóan 6—8 magyar áldozópap lakik magasabb kiképzés céljából.

GYAKORI SZENTÁLDOZÁS.

Rovatvezető: REVICZKY ALADÁR főmunkatárs.

Szent áldozási ájtatosság.*

Jézus — Istenem.

Szent áldozás előtt.

ISTENEM, legfőbb Uram, Te ma szívembe akarsz térni! Ha meggondolom, hogy ki vagy Te s ki vagyok én, félelem száll szívembe. Te önmagadtól való lény vagy, Te vagy a lét, a tökéletesség telje, maga a tökéletesség, egyszerű, végtelen, változhatatlan, örökkévaló, Te önmagadban teljesen boldog vagy, Te vagy a világmindenség Teremtője, Ura, kormányzója, mindent tudsz, mindenütt jelen vagy, mindent megtehetsz, Te igazságos, irgalmas s végtelen szent vagy. Trónod előtt milliárd angyal és szent térdel s imádja Istenségedet. Ó mennyire félek előtted megjelenni, Veled egyesülni én, ki csak kis porszem s hozzá még bűnös lélek vagyok. De Te mindent tudva, mégis le akarsz szállni szívembe s ott magadnak lakást készíteni. Hiszem ezt és ezen hitemben szégyenkezve vallom be: nem vagyok méltó, hogy Veled egyesüljek. Nem is mernék bűneim tudatában Hozzád közeledni, hacsak isteni Főlséged engem erre nem biztatna.

És hogy szívemben bátorságot és bizalmat gerjessz, elrejtéd a legméltóságosabb Oltáriszentségben mindazt, ami engem félelemmel tölthetne el és e gyengéd szavakkal hívsz Magadhoz: «Én vagyok az Úr, a te Istened, ne félj előttem megjelenni! ne félj velem egyesülni! Én jobban szeretlek téged, mint ahogy az édesanya szeretheti gyermekét és ezért bizalommal és bátran kereshetsz fel szeretetem szentségében». Igen Uram,

* Reviczky: «Mindennapi kenyérünk» című imakönyvből szemelvény.

biztató szavaidra meg merek jelenni asztalodnál, hogy Téged, gyengéd-
den szerető Istenemet, szívembe fogadjalak. Uram, Te azt akarod,
hogy ne fönségedre, hanem csak szeretetedre gondoljak. Ó szeretet
csodája! A Fönséges megalázza magát s végtelen szeretetből leszáll a
szegény bűnös szívébe. Ez a bűnös én vagyok, de én vagyok egyúttal az
a boldog halandó, ki az örök szeretettel, a végtelen, hatalmas, nagy Isten-
nel a szent áldozásban egyesülhet. Nem találok szavakat e nagy meg-
megalázás és szeretet kifejezésére. Ó boldog én, kihez az Isten leszáll,
hogy magához fölemeljen.

Közeleg a pillanat, midőn az ég és föld Teremtője, Ura, Istene szí-
vembe jön, hogy ott lakást vegyen magának. Mily nagy kegyelem, hogy
vendégül fogadhassa Istent! Azért a legjobb igyekezettel megtisztítom szí-
vemet a tökéletes bánat érzelmében. Istenem! Irántad való szeretetből bá-
nom összes bűneimet; tisztítsd meg lelkemet e bánatom által a bűn szeny-
nyétől, mint a tűz megtisztítja az aranyat minden salaktól. Ne maradjon
abban semmi vágy, kívánság, mely a Te szentségedhez méltatlan volna.

Ó isteni szeretet, járd át teljesen lelkemet! Mennyszáznak angyalai
és dicsőült szentjei, jöjjetek, készítsétek el szívemben ama helyet, amelyet
uratok, királyotok magának lakóhelyül kiválasztott és úgy fogadjátok és
imádjátok Őt, mintha csak hozzátok térne be.

Közeledem az Úr asztalához, melyre maga az Isten hívott meg en-
gem. Mégis Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak
egy szóval mondd és meggyógyul az én bűnös lelkem. Minden bűnöm
és gonosz hajlékom eltűnik majd szavadra és bűneimet elhagyom, hogy
csak Téged szerethesselek és felebarátaimat. De őket is csak Éretted.

Nem fog engem semmi sem elválasztani a szeretetedtől: sem a világ
számtalan csábításaival, sem a gazdagodás vágya tövis koronáival, sem a
földi örömök, melyek oly sok keserűséggel járnak. Az önszeretet és ön-
akarat távozzanak tőlem! A világi örömök és kívánságok hagyjanak el
engem, mert mennyei örömökre találtam.

Jöjj, jöjj, ó Uram Jézus! Istenem, mindenem!

Szent áldozás után

Istenem teljesen bennem van. Istenem, imádlak Téged. Legmagasabb
Fönség, érzem semmiségemet. Szeretném magamat Előtted a legmélyeb-
ben megalázni, hogy nagyságodat dicsőíthessem.

Ó csodálatos hittitok! Az Isten fia hozzám betért s vele együtt az
Atya és Szentlélek. A teljes Szentháromság lakik szívemben. Ki vagyok
én? És ki vagy Te, nagy Isten? Jöjjetek angyali seregek, arkangyalok és
hatalmasságok és fejezzétek ki tiszteleteteket az Atyaistennek. Ő az én Iste-

nem és a ti Istentek. Imádjátok őt helyettem is. Jöjjetek ég hatalmai, erők és uraságok, mutassátok be hódolatotokat az Atyaisten örök Fiának. Szeressétek Őt helyettem is. Az Ő szeretete szerezte ezen csodát s adjatok érte ezért helyettem is hálát. És ti trónok, kerubok és szerafo, magasztaljátok helyettem a Szentlélekistent, az életszentségnek és kegyelemnek lelkét. És mondják mindnyájan az imáadásraméltó Szentháromság dicsőségére: Szent, szent, szent a seregek Ura, Istene! Teljes a föld és ég a Te dicsőséggeddel. (Háromszor, 100 n. b.)

O szeretet, mit kell most tennem? Mit kell neked mondanom? Tekints rám részvétellel alacsonyágomban és szegénységemben. Látod Uram gyengeségemet. Szeretném nagy jótéteményedet megfelelően megköszönni. Én érzem istenséged közelségét és hatását, mely összes tehetségeimet fogva tartja és némává tesz a nagy csodálkozástól. Hiszek benned, imádlak Téged és mélyen megalázom magamat Előtted.

Istenem, bocsáss meg, hogy szívembe fogadni szeretlek. Csakis azért mertem ezt megtenni, mert ez volt szent akaratom. És bármily méltatlan voltam is e kimondhatatlan kegyelemre, mégis bátorkodom Tőled kérni hogy maradj velem. Ó jóságos Isten, ki oly istenileg szeretsz, légy ezerszer imádvá és áldva. Magamat és mindenemet Neked adom, Neked ajánlom, Neked szentelem. Őrizd meg bennem, ó Uram, szent kegyelmedet és növeld azt főleg ma, midőn istenséged és emberséged szegény lelkeket kegyelmekkel oly bőven gazdagította.

Ne engedd, hogy ma, midőn szívemben hordozlak, bünt kövessék el és add meg ama kegyelmet, hogy a mai napot szent összeszedettségben tölthessem és így a szent áldozás malasztjait el ne veszítsem.

Leijten holland püspök a gyakori áldozásról.

AZ ÜDVÖZTŐ az Oltáriszentséget mindig ételnek és italnak nevezte és midőn saját testének és vérének vételét a rendes táplálkozáshoz hasonlította, így szólt: «Az én testem valóban étel és az én vérem valóban ital». Mi mást akarna az Úr Jézus jelezni, mint hogy a szent áldozás a lélek természetfeletti életének ugyanaz, mint a test természetes életének az étel és ital. Mi mást akarna ezzel mondani, ha nem azt, hogy az ő isteni teste és vére — mintegy eledel — a mi természetfeletti lelki életünket fönntartja és folyton tökéletesíti. Miként az ételt és az italt nemcsak egyszer vagy ritkán, hanem gyakran és rendes időközökben kell magunkhoz venni, hogy a test el ne gyöngüljön és el ne fonnyadjon, ép úgy függ a kegyelemnek növekedése az isteni eledel gyakori, lehetőleg naponkinti vételétől.

Hogy az Úr Jézus valóban így értette szavait, az kitűnik abból is, hogy az Oltáriszentséget összehasonlította a mannával, az égből hullott kenyérral, hanem főleg kitűnik a Miatyánk eme kéréséből: «Mindennapi kenyerünket add meg nekünk». Ezen imádságban arra tanította tanítványait, hogy első sorban kérjék lelkük számára a mennyei kenyeret, a természetfölötti lelki kenyeret.

Mily távol vannak még az egyház gyermekei az isteni Mester eme kívánságától! Még nagyon, de nagyon sokan nem értették meg az, Úr Jézus meghívását a szeretet asztalához.

Igen, aki az igazságot, mely a napnál világosabban megvilágítja a pápa szavait, megfontolja, az önkénytelenül felkiált: Hogyan lehetséges az, hogy az Isten akaratát meg nem értik az emberek, hogy az Úr Jézus kívánságát oly lányhán valósítják meg! Igen, az emberek nem eléggé keresik föl az Úr asztalát. Sajnos, nem érzik annak szükségét, hogy lelküket jobban táplálják az élet kenyérével, hogy többször menjenek a szent áldozáshoz.

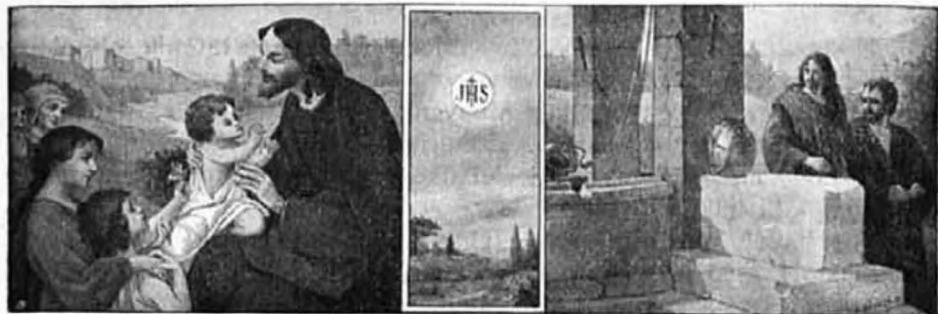
A jövőben nem szabad ennek így maradni! Azok, akik megtehetik, hogy a napi szent misére eljőjenek, azok egyúttal járuljanak a szent áldozáshoz is.

Gondoljuk meg, hogy mennyire óhajt az Üdvözítő szívünkbe jönni és teljesítsük óhaját annál is inkább, mert oly könnyűvé tette az egyház a napi áldozás feltételeit.

Fogadjuk el az isteni lakomához az Úr Jézusnak oly kedves meghívását.

«**Borromeus**» hitszónoklati folyóirat (Győr; előfizetése 8 kor.) XXVI. évfolyama befejező novemberi füzetének következő tartalma:

1. Pünkösöd után XXI. vasárnapra: Udvös tanulságok az evangéliumi szakaszból. (Homília.) Gerebenics Sándor szerkesztőtől. 2. Pünkösöd után XXII. vasárnapra: Kinek szolgáljunk: Istennek, vagy a gonosz léleknek? Dr. Hász István, győri püspöki szertartótól. 3. Mindszentek ünnepére: A mennyország útja. Cinis-től. 4. Pünkösöd után XXIII. vasárnapra: A megszentelő-malaszt mibenlétéről és becséről. Dr. Tóth Kálmán, esztergomi theol. tanártól. 5. Pünkösöd után XXIV. vasárnapra: A megszentelő-malaszt megőrzéséről. Ugyanattól. 6. Pünkösöd után XXV. vasárnapra: A mustármagról szóló példabeszéd magyarázata. (Homília.) Plébánostól. 7. Pünkösöd után utolsó vasárnapra: Vessünk komolyan számot magunkkal! Gerebenics Sándor szerkesztőtől. Alkalmiak: 8. Halottak napjára: Egyházunk oktatása és intése halottak estéjén. Plébánostól. 9. Borromei szent Károly ünnepére: Isten hű szolgálja. Plébánostól. 10. Szent András apostol ünnepére: A kereszt a szent öröm termőfaja. Nemotól. 11. Oktatás az ünnepek számát leszállító pápai rendeletről. Nemotól.

JÉZUSOM, ÖRÖMÖM

Rovatvezető: DR. SZYLLABA EMIL.

Harmatozzatok, égi magasok!

EZT énekeljük mindennap az ádventben. Ezt kívánták az ó-szövetségi igazak is s az Úr Isten megnyitotta az eget körülbelül 1500 évvel Jézus születése előtt és negyven éven át oly ételt adott az égből a zsidó népnek, amely azt az Oltáriszentségre előkészítette. Ez az étel a manna volt. Napfölkelte előtt esett az égből harmathoz hasonló módon; az izraeliták mindennap szedtek belőle annyit, amennyire aznap szükségük volt. Negyven éven át ez szolgált egyedül táplálékuk gyanánt; ha az irgalmas Úr Isten ezt nem hullatta volna nekik az égből, mindnyájan éhenhaltak volna.

Kedves Gyermekek! mikor ezeket olvasod, lásd be, hogy az Úr Isten mennyire szereti a legméltóságosabb Oltáriszentséget. Amit szeretünk, arról kívánunk képet birni. Innen van, hogy a jó gyermek, mikor idegenben, szüleitől távol van, örül, ha legalább arcképüket birja, azt veszi elő és csókolgatja; innen van, hogy, mivel az Úr Istent nem láthatjuk, szeretetünknel fogva legalább képet készítünk róla s azt tiszteljük a templomban és otthonunkban. Így tett az Úr Isten is. Öröktől fogva szerette az Oltáriszentséget, még mielőtt az Úr Jézus azt rendelte volna; tudta, milyen lesz az Oltáriszentség, azért már 1500 évvel a rendelése előtt megalkotta a képét a mannában. Gondolj erre az ádventben, amely a Krisztus születését megelőző időt jelenti s amelyben sem emberi alakban, sem a kenyér külső színe alatt nem lakott az Isten Fia a földön.

Hogy a manna csakugyan az Úr Jézust jelentette az Oltáriszentségben, tanítja maga az Üdvözítő, amikor így szól a zsidókhöz: «Atyáitok mannát ették a pusztában és meghaltak. Ez a mennyből szállott kenyér,

hogy aki abból eszik, meg ne haljon». Aki áldozik örökké fog élni; élni fog nemcsak a lelke, hanem föltámadása után a teste is. A manna sem a testet, sem a lelket nem tudta megmenteni az örök haláltól, mert csak képe volt az Oltáriszentségnek: az Úr Isten festett képe nem tud világot teremteni, mert csak kép; szüleid képe nem tud beszélni, mert csak kép. De a manna hasonló volt az Oltáriszentséghez, mint szüleid képe is hasonlít rájuk. Kenyér volt a manna s kenyér változik át Jézus testévé; a manna az égből szállott alá, az Úr Jézus is mennyei trónjáról jön le az oltárra Úrfelmutatáskor; a mannának édes ize volt, a szentségi Jézus pedig édes a lelkünknek.

«Atyáitok mannat ettek a pusztában és meghaltak», ezeket mondta Jézus. Mekkora sürgés-forgás volt mindennap hajnalban a zsidók táborában ama negyven év alatt, amelyet a pusztában töltöttek! Hogyan sietett mindenki mannat szedni, hogy legyen mit ennie! Kiki ezt tekintette első dolgának, mert az Úr Isten mindig csak egy napra adott nekik mannat, kivéve a pénteket, amikor szombatra is, az ő szent napjukra, kapták ezt a mennyei eledelt. Tehát mindennap szedtek mannat. Arra int minket ezzel az Úr Isten, amit a Szentséges Atya is mond, hogy, ha csak lehet, mindennap áldozzunk, a szent áldozást tekintsük első dolgunknak, mert — hála Istennek — aki sokszor áldozik, annak nemcsak lelke nem hal meg, nem esik súlyos bűnbe, hanem teste is csupán egyidőre alszik el halálakor: az utolsó napon dicsőségesen feltámad.

Ilyen gondolatokkal járulj az ádventben a szent áldozáshoz. Magasztald az Istent, aki az Oltáriszentségnek nem pusztá képét adja neked az Úr asztalánál, hanem magát az ő szent Fiát. Kivált, ha Rorate-misére mégy, el ne feledd, hogy Úrfelmutatáskor csakugyan harmatoznak az egek, harmatozzák az égből az oltárra leszálló Úr Jézust, aki, mikor szivedbe tér, oly gyönyörűen csillogóvá teszi lelkedet, mint a napsugár a harmatcseppet a virág kelyhén.

Ki mondhatja leginkább magáénak a Jézuskát?

NEMDE, először is a boldogságos Szűz Mária, mert ő a Jézuska tulajdon édes anyja; azután szent József, mivel ő a nevelőatyja és gondoskodott róla. De hát aztán ki? Talán a pásztorok? A Jézuska bizonyára nagyon szerette ezeket a szegény embereket: azért hívta őket elsőként a jászolához. Azt hiszem, mégsem övék első sorban a Jézuska. Talán a három királyé? Azt sem gondolnám. Igaz ugyan, hogy nagy áldozatot hoztak, mikor messze napkeletről elindultak a Jézuska keresésére, azonkívül nagy ajándékokat is adtak az isteni kisdednek; de tudok másokat,

akik még többet áldoztak, annyit áldoztak föl, minél többet már nem lehet. Kik ezek? A bellehemi gyermekek, az aprószentek, akiket Heródes a Jézuskáért meggyilkoltatott. Az Atya Isten akarata szerint az ő életük volt a Jézuska életének az ára — s ők örülnek most az égben, hogy a maguk vérével megmentették a Jézuskát. Ennélfogva a gyermekek, az aprószentek testvérei, mondhatják leginkább magukénak a Jézuskát.

S lám, a gyermekek szíve érzi is ezt. Az örökös Betlehemet, az oltárt, tömegesen veszik körül, mintha mondanák: «Lelkiatyáink, nyujtsátok nekünk Jézust, mert ő a miénk! A Szentséges Atya is megmondta, amit az Ud-vőzítő tanított, hogy mienk a mennyek országa, tehát mienk a mennyek országának királya, az Úr Jézus a legméltóságosabb Oltáriszentségben is!»

Jól van, gyermekeim, csak kívánczozatok utána, igazi bellehemi gyermekek lesztek. Olvashattátok már, hogy Betlehem zsidó szó és annyit jelent, mint kenyérház. Ugyebár, mikor ezt olvassátok, eszetekbe jut az a szent kenyér, melynek külső színe alatt úgy lakik a Jézuska, mintha a kenyér az ő háza lenne! Igen, az Oltáriszentség örökké tartó Betlehem és a gyermek, aki az Oltáriszentséget őszintén szereti, igazi bellehemi gyermek, lelkiileg rokona az aprószenteknek, az aprószentek az ilyen gyermek számára mentették meg halálukkal a Jézuskát, hogy fölnövekedjék és a legméltóságosabb Oltáriszentséget rendelje.

Támadnak ma is Heródesek, akik szívetekből ki akarják ölni a Jézuskát — nem karddal, hanem úgy, hogy bűnre csábítsanak, a szent áldozástól visszatartsanak, arról lebeszéljenek. Nem épen felnőtt emberek azok, hanem gyermekek, mint ti. Szegények! hát ők nem tudják, hogy a Jézuska mindenekelőtt a gyermekeké? Ne barátkozatok velük, ne hallgassatok rájuk, hanem imádkoztatok értük.

❧ Jön a Mikulás! ❧

JÖN A MIKULÁS, hangzik most mindenfelé s a boltokban csúnya kram-puszok ijesztgetik a gyerekeket. Hallgassátok csak meg, hogy hogyan jött hozzánk mindig a Mikulás. Bizony már egy pár héttel a Mikulásnapja előtt folyton róla beszéltünk. Vajjon mit hoz, tanakodtunk egymás közt. Diót, mondta az egyik, meg almát — kiáltotta a másik. De végre eljött a nagy nap, a december 6-ika. Mikor sötétedett, már nem mertünk kimenni. Folyton kértük a mamát, hogy gyűjtsa már meg a lámpát. Aztán szépen imádkoztunk és lestük izgatottan a Mikulást. Egyszerre csak csöngetés hallatszott az udvaron. Jaj a Mikulás! kiáltottuk és abban a percben már az ágy alatt voltunk. De a mama előparancsolt és imádkoztatott bennünket. Közbe megnyílt az ajtó és csakúgy gurult befelé a

sok alma, dió! Persze volt öröm. Ujjongva szedtük a sok ajándékot és nem győztük mutogatni a mamának és papának. Beh jó is volt a mi Mikulásunk! Egyik Mikulás-napon azonban igen különös dolog történt. S azóta nem is jött többé a Mikulás. Figyeljete csak ide, elmondom a dolgot. Hát mikor azon a bizonyos Mikulás-napon begurult az ajtón a sok alma, dió, akkor bejött rémületünkre maga a Mikulás is. Levette a szörnyű ruháját, mely egy kifordított téli kabát volt és fejéről levette a csuklyát és akkor előttünk állt a nagybácsink. Persze iszonyúan csodálkoztunk és szégyeltük magunkat, hogy becsaptak bennünket.

A bácsika pedig maga elé állított minket és ezeket mondta:

Gyermekeim, tudjátok meg, hogy a Mikulás nem rossz ember volt, sem krampusz, hanem egy jó öreg püspök bácsi. És élt egy szegény ember, ki nagy szegénységében három gyermekével együtt már a gonosz útra akart térni, hogy szerezzen magának valamit. Előbb azonban mégis imádkoztak. S ekkor Isten hozzájuk küldte a jó püspök bácsit, aki este annyi pénzt dobott be nekik az ablakon, hogy meg tudták venni, amire szükségük volt. S ebből a szegény ember megértette, hogy sohasem szabad a rossz útra térni, mert a jó Isten azért mindig megsegíti azokat, kik szeretik őt és imádkoznak hozzá.

A Mikulás püspök már régen meghalt és most azért járnak olyan Mikulások, mint én, hogy megtanítsanak titeket, hogy a jó gyermek szeressen imádkozni és imáját a jó Isten szívesen meghallgatja. *I. b.*

EUCHARISZTIKUS SZÖVETSÉGEK.

Kedves tagok!

Jön ám a karácsony! S mennyi örömet és ajándékot hoz az nekünk! De vajjon egy jó eucharisztikus gyermekszövetségi tag megfeledezhetik-e arról, hogy az Úr Jézus érdemel első sorban örömet és ajándékot! És pedig tőlünk különösen. Hiszen ő szerezte nekünk a karácsonyi ünnepet, aztán hányszor jött a mi szívünkbe a szentáldozásban! Hát mit hozunk karácsonyi ajándékul a jó Jézusnak? Megmondom. *Mindenki menjen a karácsonyi vakáció alatt a szentáldozáshoz.* Akinek a tisztelendő úr megengedi, az menjen több napon is. *Azután szerezzünk új tagokat a gyermekszövetségnek,* terjesszük a mi kis ujságunkat; a szegényeknek, akik nem tudnak semmit se adni az ujságért, azoknak vegyük meg mi, vagy pedig kölcsönözzük oda a mienket.

Akik mindezt megteszik, azoknak szívből kíván boldog karácsonyi ünnepeket — az *Igazgató bácsi.*

Az eucharisztikus gyermekszövetség terjedése.

QINT TÉLEN a hópehelyek, olyan sűrűen jönnek az eucharisztikus gyermekszövetségbe a tagok. — *Budapesten* két fiókszövetség van alakulóban. Egyik a II. kerületben a szent Anna-templomban, a másik pedig Kelenföldön, a szegény munkások gyermekei között.

Budapesten kívül még sokkal lelkesebben terjed a szövetség. Már 5000 fölvételi cédula fogyott el, úgy hogy újra kellett őket nyomtatni. Majd a januári ujságban elsorolom az összes városokat és falukat, ahol eucharisztikus gyermekszövetség van és hogy hány tagot számlálnak. Olyan kis tagtársaink is vannak, akik nem tudnak magyarul beszélni, hanem csak tótul vagy németül. Ezeknek tót meg német fölvételi cédulát nyomattunk.

«Jézusom, örööm» című kis ujságunk már 2000 példányban fogy el! *Egy példány ára 4 fillér.* Egy hónap alatt minden tag tud ennyit összetakarítani. Ha valaki igen szegény, de jó gyermek, az talán 2 fillérért vagy ingyen is megkapja a tisztelendő bácsitól.

Felmajer. A kis Karesi szép történetét majd közöljük.

Ferkónak Budapest. Olvastam már rosszabb költeményt is, de aki gyakran megy a szentáldozáshoz, az nem írhat ilyen sötét költeményt. Több örömet és mosolyt akarok látni, fiacskám, lelkedben!

Im. Int. Nagyvárad. Mennyire örülhet a jó Jézus buzgóságtoknak, gyermekeim! Csak imádkozzatok a jó tisztelendő nővérekért, kik titeket a mi kedves szövetségünkbe hoztak.

FESLŐ BIMBÓK

Karácsonyi koszoru.

Tárkányi után.

AJÓ GYERMEKEK legszebb ünnepe a karácsony, sok szép adománnyal jön és aranyos diót, szalagot, cukorsüteményt, almát varázsol a ragyogó tündérfára. Csak két leányka, Istennek leghűbb szolgálói s egymásnak testvérei öröm helyett méltatlanságot szenvedtek. Ámde Isten őket sem hagyta vigasztalás nélkül; mert amint könnyek között buzgó imádságban késő éjféli után elszenderültek, ime azt álmodták, hogy nagy

társaságban lennének, hol megjelent a kis Jézus szent anyjának a karján és örömkoszorukat osztogatott a gyermekeknek. Csak a két szenvedő testvérnek nyújtja töviskoszorút. Mindenki megdöbbsent, vajjon mit tevének, hogy nem lettek méltók örömkoszorura; a két testvér azonban, bár könnyek között, de mégis szívesen fogadta a töviskoszorút, mondván: «Legyen az Úr Jézus kedves akaratja». A kis Jézus látván könnyeiket, isteni mosollyal így szólt: «Nézzétek fejemen az én koszorúmat!» és amint egyszerre mind Jézusra néztek, mindenkit bámulat fogott el, mert töviskoszorúval volt megkoronázva kis Jézus szelid fejecskeje és rubintként ragyogott a homlokán drága vére; és megérinté a két kesergő testvér töviskoszorúját s elmúltak minden keserveik. Ekkor szűz Mária az angyali karral, mely ott vala Jézusnak szolgálatára, zengni kezdte örvendő arccal és hanggal a két ártatlan testvér vigasztalására: A bukoszorút is a kis Jézus adja, de gyöngyfűzér az annak, ki őérette szenved, legyen a kegyes Jézus akaratja, ki a kesergő lelket megvigasztalja. És ezen örömének mennyei hangjára a két megvigasztalt jó testvér felserkent álmából; ekkor szólt a harang Úr angyalára, és imájuk hála volt, mely az egekbe fölment; és ezentúl ha bú érte őket, nem zúgolódtak, hanem enyhülésül ezt sóhajtották: «É bukoszorút is a kis Jézus adta, Legyen a kis Jézus kedves akaratja!»

Közlő: *Katona Krisztina*,
a Leányok Euch. szöv. tagja.

AZ ÁLDOZÓ KARÁCSONYA.

Cseng fülem kis orgonája,
Csengve-bongva hosszúan...
Örvendezzünk!
Ma karácsonyeste van.

Angyal csöngtet künn az éjben:
«Krisztus Jézus született,
Örvendezzünk!
Mondjunk neki éneket...»

Mennyi gyertya ég az égen,
Hogy csepegnek szűzfehér
Hó-pehelyben!
...A fenyőfám égbe ér!

Oh ne kérd, miért mosolygok?
Bennem álmodik, pihen
A királyunk!
Kis mennyország a szívem...

Unger Lajos,
Euch. gyermeksz. tagja.

KRÓNICA

Az Eucharisztia hódítása a férfivilágban. A férfivilág eddig meglehetősen távol maradt az Eucharisztia erősítő hatásától. Pedig a hit és erkölcs nagy csatáit neki kell megvívnia a társadalomban, következésképp lelkierőre, katolikus meggyőződésre tehát mindennek egyik főforrására az Oltáriszentségre van szüksége. Örvendetes változást jelentett e téren október végén a Horánszky-utcai új kongregáció-otthonban lefolyt eucharisztikus ünnepély, melyet az Urak Mária-kongregációja rendezett. A nagy terem és az összes oldalhelyiségek zsufolásig voltak tele diplomás és előkelő urakkal, hogy hallják a világi előadók szavát az Eucharisziáról. Elsőnek *dr. Bonta ügyvéd* számolt be a bécsi eucharisztikus kongresszus fenséges hatásáról. Elénk színekben tárta hallgatói elé a kongresszus egynéhány főbb mozzanatát, leginkább hangsúlyozva azt a tanulságot, hogy a rossz idő dacára egybegyűlt óriási embertömeg a világ minden tájáról legeklatánsabban bizonyítja az Eucharisztia iránt élő mély és egyetemes hitet.

Dr. Szölgvény, a Ferenc József-intézet illusztris igazgatója hitvallói bátorsággal hangoztatta azon érzelmeit, melyeket a Habsburg-ház hódolata az Eucharisztia előtt benne ébresztett.

Dr. Dzsida főigazgató a Mária-kongregációk a bécsi eucharisztikus kongresszuson játszott fényes szerepléséről beszélt distingvált finomsággal és szellemességgel.

Az érdekes ünnepélyt zene és ének élénkítette, miközben erősen toboroztak — katonatisztek — új tagokat. A sikerült ünnepély utolsó szónoka *Dr. Horváth* tanár volt.

Egy magyar «Nagyasszony» 80-dik születésnapja. Gyönyörű és bensőséges ünnepe lesz az ősi Mayláth családnak. Özv. Mayláth Györgyné őexcellenciája dec. 6-án ünnepli születésének 80-ik évfordulóját. A pátriárkák főnkköltségével gondolkodó és azok életszentségével ékeskedő magas úrnőnek megadja a Mindenható a pátriárkák életkorát is. A ritka ünnep öröme az egész magyar kath. közéletnek, melynek az ünnepelt legnagyobb jótévedője. Azt mondják róla, hogy mindjárt könnyezik, ha apostoli lelkületű fiáról, az erdélyi püspökről beszél. Minő örömkönnyek csilloghatnak azonban szemében, midőn 80-ik születésnapján hét gyermekének, mint a magyar kath. hitélet és közélet vezéreinek szeretetteljes üdvözlését fogadhatja. Gr. Mayláth Sarolta, férjezett Holenhohe hercegnő, gróf Mayláth Etelka, férjezett Pallavicini őrgrófnő, gróf Mayláth György, József, Géza, Gusztáv erdélyi püspök mind fényesen tündöklő nevek katolikus életünk égén.

A budapesti oltáregyesületnek különösen is van oka a nemes úrnő ünnepén örvideni, mert hiszen a Reperatrix-zárda telkét az ő bőkezűségének köszönheti. Azon hő imák, melyeket a zárda szentéletű lakói és a buzgó hívek az Eucharisztia színe előtt érte mondanak, bizonyára latba estek a Mindenhatónál, hogy a 80-ik életévet megérni engedte. Mindenkör nagy kincse az oltáregyesületnek a magyar úrnő fölemelő példája, mely leányában, Pallavicini Edéné öccsellenciájában, az oltáregyesület elnök asszonyában tovább él és világít az oltáregyesület minden tagjának.

Adja a szentségi Jézus, hogy a boldog család még sokáig bírassa örében a még boldogabb anyát!

EGYESÜLETI ÉLET.

Elhunyt Szelmayer Károlyné emlékezete. Ha még élne, nem mernék róla írni, mert hiszen a szerénység volt legékesebb erénye. Az idei oltáregyesületi munkaév első választmányi ülése fájdalommal beszélt annak elhunytáról, kiről a budapesti oltáregyesület története ezeket írhatta:

«A jelenlegi 1909-ik évi választmányban Szelmayer Károlyné az, ki mindjárt a második évben az Oltáregyesület buzgó tagjává lett és akkor még mint egyszerű tag emberi erőt meghaladó ernyedetlen szorgalmas munkájával az oltáregyesületi tagoknak az egyesületért élni-halni tudó mintaképe». Valóban mintakép ő az oltáregyesületi tevékenység minden ágában. Bensőséges egyszerű lélek volt, ki az áldozásból éltette lelkét, ezzel öntözte erényeit. A közös szentáldozásokon, oltáregyesületi istentiszteleteken sohasem hiányzott s még lelkét gazdagította a kegyelmek kin-

cseivel, annak mások számára állandó jó példája volt a buzgóságnak és eucharisztikus lelkületnek. Emellett azután óriási munkásságot fejtett ki az oltáregyesület érdekében. Alig alakult meg az Oltáregyesület 1859-ben, már ott találjuk tagjai között. S azóta részt vett munkájával az egyesület minden mozgalmában úgy, hogy az egyesület félszázados történetének hatalmas épületéhez nem egy sarokkővet hordott össze a megboldogult buzgósága. A legagilisabb terjesztőnők közé tartozott. Sőt már a 60-as években tagja lett a választmány-nak, mely tisztségét egész emberöltőn át viselte. Szorgalmasan dolgozott az egyházi ruhákon és legszívesebben szerette készíteni a burzákat, melyekben a betegekhez viszik az Oltáriszentséget. Példás oltáregyesületi szellemét a vallási gyakorlatok mellett nényétől, Kuhn Károlynétól tanulta el, ki 1892-ben bekövetkezett haláláig tagja volt a

választmányának. A sok munka és magas kor végre őt is ágynak döntötte és hosszú betegségét egy szentnek türelmével és megadásával viselte. Julius hó 8-án szólította magához az Úr. Imádkozó lélekkel kívánjuk, hogy világoskodjék neki Krisztus örök dicsősége, melynek érdekében annyit fáradozott, nekünk pedig szolgáljon feledhetetlen példaképpül oltáregyesületi tevékenységünkben.

Választmányi gyűlésen, mely november 11-én folyt a központi oltáregyesület első emeleti üléstermében, jelen voltak: Kánter Károly igazgató, Maria de Jerusalem alelnök, dr. Tiefenthaler József szerkesztő és Cziráky Lujza grófnő, gróf Cziráky Jánosné, Návay Kálmánné, özv. Heinrich Ferencné, Fellmayer Vilma, Fehérváry Coelestin, Ghyczy Ida választmányi hölgyek. A választmány sietett örömmel üdvözölni az igazgatót, kit kiállott betegsége után most látott először körében. Az igazgató, kin alig látszik betegségének a nyoma, kifejezi sajnálatát a fölött, hogy az elnök-aszszony, örgróf Pallavicini Edéné meg nem jelenhetett. Ezután még lelkes szavakban emlékezett meg a nyár legnagyobb eseményéről, a bécsi euch. kongresszusról. A kongresszus mindenkit meggyőzhetett arról, hogy az oltáregyesületi tevékenység mennyire középpontja hitéleti tevékenységünknek, mert hiszen az Eucharisztia körül dolgozik egyesületünk, már pedig az Eucharisztia központja a kath. lelki életnek.

Másképpen meg sem érthetnők azon nagy tömegek összejövetelét Bécsben az Eucharisztia ünneplésére. Erős vigasz ez nekünk a mai hitetlen világban.

De legyen egyúttal lelkesítő számunkra. Haladjunk előre az Eucharisztia szeretetében és hozza létre lelkünkben a bécsi euch. kongresszus páratlanul fényes lefolyása azon szilárd elhatározást, hogy életünket az Eucharisztianak és az oltáregyesületi tevékenységnek szenteljük.

Meleg szavakban emlékszik meg az igazgató Szelmayer Károlyné választmányi tagról, aki küzdelmének színhelyéről jobb hazába költözött. Róla lapunk más helyén külön is megemlékezünk.

Ezután jelenti az igazgató, hogy okt. 19-én tíz órakor örgróf Pallavicini Edéné őexcellenciájától alapított ünnepi nagy mise lesz az Örökimádás-templomban szent Erzsébet tiszteletére, 20-án reggel 8 órakor az oltáregyesület elhunyt tagjaiért lesz énekes mise, 27-én pedig elhunyt Selmayer Károlyné választmányi tagért csendes mise. Tudtára adja a választmánynak, hogy az amerikai zászlóra 256 korona gyűlt össze. A gyűjtés tovább folyik. Szeretettel hívja meg a választmányt a regiszi szt. Ferenc egyesület gyűlésére. Ezen egyesület még elég ismeretlen, pedig a társadalom fölötté sulyos baján igyekszik segíteni, t. i. vadházasságokat rendezni és a sok szegény törvénytelen gyermeket törvényesíteni.

Végül gratulál az egész választmány nevében dr. Tiefenthaler Józsefnek, kit az egyházmegyei hatóság az ujonnan szervezett örökimádás lelkeszi állásra kinevezett.

Kérvények felszerelése! December és január havában jó az oltáregyesületi kérvényeket egyházszeretek és ruhák elnyerése céljából a központba fölküldeni. És pedig az *iroda címére* (Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77.) A kérvények felszerelésére méltóztassanak az oltáregyesületi igazgató urak nagy gondot fordítani. A kérvényt belülről Elnökasszony őexcellenciája megszólítással kell megírni. *Külön lapra* irandók a

kérvényezett dolgok s azt is tessék feltüntetni, hogy mi szükséges okvellenül. Sohase hiányozzék az esperestől láttamozott *leltár*. Ez mindig is az illető kérvényező haszna. Mert lehet, hogy kapnak olyant is, amit nem is kérnek. Mert ha valamiből sok van a központnak, s a leltár tanúsága szerint az illető templom nélkülözi azt, akkor természetesen adományoz egyet, ha a kérvény nem is említi. Világos áttekintés céljából leghelyesebb leltári schema a következő: Első rovat: A tárgy neve; második rovat: hány van belőle *általában*; harmadik rovat: hány jó; negyedik rovat: hány közepes; utolsó rovat: hány rossz.

KIMUTATÁS.

A budapesti közp. Oltáregyesület tagjaitól 1912. június hóban befolyt adományok:

Hubay Irén 2 k., Spaudring Anna 24 f., Fekete Lucia 40 f., Szijjártó Erzsébet 40 f., Höger Lajosné 2 k., özv. Medveczky Mihályné Mármarosziget 10 k., Manczér Karolin 2 k., Palocsay Klára 2 k., Magvassy Matild 4 k., Kiss Teréz 24 f., Kiss Emilné 2 k., Politzer Ignác 1 k., Horváth Mária 2 k., Vass Sándorné 2 k., Holzwarth Irén 2 k., Barna Jánosné 7 k., Fuchs Luiza 2 k., Török Árpádné 4 k., Edvi Illés Gyuláné 2 k., Metykó Jánosné 4 k., Benedek Luiza 1 k., Ács Erzsébet 1 k., Krammer Sándorné 2 k., Zsenka Ferencné 1 k., Schober Irma 8 k., Schober Paula 8 k., özv. Szaklaida Józsefné 25 f., Brauch János 10 k., Szalay Józsefné 1 k., Óhegyi Jánosné és Kerékgyártó Irma 2—2 k., Hatos Luiza 30 f., Aigner Antónia, Aigner György 50—50 fillér. Posztoczkyné 2 k.

Július hóban befolyt adományok:

Balló Ferencné Sárköz 24 f., Neszveda Rozália, Tóth Mariska, Tóth Magdolna, Mihalka Margit, Vámos Imréné 1 k., Várady Elekné 2 k., Csomós Sándorné, özv. Nagy Istvánné, özv. Blaha Gyuláné 40 f., Provaszek Mária, Provaszek Eleonóra 30 f., S. Antónia 8 korona.

A nagyszombati Orsolya-szüzek vezetése alatt álló M. Kongregáció ajándéka :

1 fehér ünnepi casula, 1 violaszínű stóla, 2 oltár elé való himzés (antependium), 1 vörös ministerruha, 1 alba, 1 karing, 1 ministering, 4 vállkendő, 6 corporale, 12 purificatorium, 15 lavabo, 16 stólavédő. // A boszniai templomoknak : 1 fehér és 1 viola ünnepi casula, 1 velum, 2 antependium, 1 cibóriumköpeny, 1 viola különstóla, 3 stólavédő, 16 lavabo, 5 vállkendő, 6 purificatorium, 2 corporale.

Esztergom főegyházmegyéből 357.09 K, tarnamérai tagoktól 16.19 K, kaposkeresztúri tagoktól 12 K, Inkey Kálmánné 12 K.

A tagok adományai július—augusztus hónapban : Barsi Lajosné 3 K, Kovács Jánosné, Simoncsik Mária, Riegel Vincéné, Lipinszky Károly, Lengyel Teréz, Gassmayer Sarolta, Lazarics Jánosné, Tolt Angela, Tolt Ignác, Szabó Mária, özv. Barczli Istvánné, Riebl Róza, Fedák Róza, Marinovits Szilárdné, Pribel Kati, Hralavansky Kati, Hnaupek Paula, Kátay József, Tóth Szidi, Kripelz Pálné, özv. Karl Jánosné, Kutzvéger Ferencné, Verner Jánosné, özv. Richter Jánosné, Német Józsefné, Fehérvári Istvánné, Léway Gyula, Metz Mária, Sturm Irén, Radnai Jánosné, Radnai Gizella, Radnai Erzszi, Takács Róza, Pusztai Lipót, Pusztai Lipótné 2 K ; özv. Mészáros Tiborné, Jelinek Erzsébet, Damjanovits Ödönné, Bolzer Teréz, Szalay Józsefné, Postpischl Eugénie, özv. Foost Jánosné, Galba József, Dancinger Franciska 4 K ; Dominek Sándor, Slanics Mihályné, Gázder Józsefné, Tóth Karolina, Vörös Gabriella, Schwarc Mária, Benyovszky Gizella, Farkas Jánosné, Farkas Ilona, özv. Várkonyi Józsefné, Zoltán Evelin, Tolt József, Tolt Jánosné, Selényi Gábor, Tóth Mária, özv. Brumer Józsefné, Kondi Istvánné, Tulner Katalin, Bielech Emma, Klemp Hermina, Radnai Mariska, Radnai Magda 1 K ; gróf Wenckheim Gézáné, özv. Lakatos Gyuláné 10 K ; Mandl Paulin 1.50 K ; Kepész Ignácné, Kekécs Rezső Gyöngyös, Kaup Teréz, Zsefcsik Mária, Ohr Klára, Lukács Zsuzsanna, N. N. 40 f. ; Faragó Julia, Faragó János, Keresztesy Margit, Surányi Erzsébet, Micskó József, Mukrén János, Mukrén Zsuzsanna, Lipovics Erzszi, Bokor Emil 24 f. ; Csepész Lajos 20 f. ; Takács András, Takács Zsuzsanna 25 f. ; Micskó Józsefné 48 f. ; Kasza Teréz Tarnaméra 50 f. ; Oláh Rozália 28 f. ; özv. Markszt Janka 48 f.

Szeptember hónap begyűlt adományok : A rohonci tagoktól 50 K, szarvasendik tagoktól 11.40 K, szombathelyi tagoktól 8.72 K, Eperjes gk. egyházmegyéből 34.98 K, dr. Kovács Gyuláné 10 K, Welker József, Tiszaroff 7 K, Blaskovich Ida 6 K, Kutscheray Richardné 6 K, Hugai Mária 4 K, Tóth Pálné 5 K, Kokovay Ilona, Blaskovich Mária, Schwab Ida, Kovács Anna, Stefaits Irén, Tinschmidt Gyuláné, Emmer Mária, Borsodi Ilona, Moldova Béláné, Traxler Kornélia, Makkos Róza, Pincze Lőrincné, Császár Zsófia, Takács Zsigmondné, Németh Gézáné, Lasky Gézáné, Gács Jánosné, Gács Emilia, Szinek Tamásné, Fuchs Irénke, Csorba Ferencné, Huszka Béláné, Krajcs-Mayera Mária, Bethlenfalva, Irányi Éva, Tánczos Istvánné 2 K, Kezács Anna 1.68 K, Ducho Julia, Huszárik Anna 1.66 K. (Folytatjuk.)

Szerkesztő : Dr. Tiefenthaler József.